

Trời đã chuyển sang mùa Hạ, hoa phượng tím giăng giăng buồn trên các nẻo đường ở miền Nam California. Chiều nay tôi ngồi trong một nhà hàng bên bờ biển Huntington Beach. Ngoài kia, biển xanh bao la bát ngát, sóng âm ỹ xô đuổi nhau từng đợt, bọt biển tung trắng xóa, đàn hải âu xoải cánh bay lượn trên lưng chừng trời tuyệt vời như một bức tranh, vài chiếc tàu nhấp nhô xa xa... Tôi từng là chứng nhân của bao nhiêu chuyến tàu ra khơi, trở về; cặp bến rồi rời bến. Tôi cũng đã từng làm người đưa tiễn, nhưng tôi luôn luôn đến muộn, không kịp chuyến tàu, chỉ còn biết đứng bơ vơ trên bến vắng ngóng nhìn theo. Hình ảnh những chiếc tàu Hải Quân trắng tinh lướt sóng ngoài khơi trong chiều nắng Hạ đã làm tâm tư tôi xao động, kỷ niệm ngày tháng cũ lại hiện về. Ôi! Sóng biển quyến rũ, trùng dương bao la là niềm đam mê muôn thuở của anh nhưng là nỗi đau dài trong suốt cuộc đời tôi. Còn nhớ không anh? Ngày đó...

Lần đầu tiên tôi được bước lên chiếc tàu biển là lúc tôi 17 tuổi, vào mùa hè của cuối năm Đệ Tam, đó là chiếc Dương

Vận Hạm Đà Nẵng HQ 501 đang cập bến Bạch Đằng. Cậu Tòng tôi là bạn của vị Hạm trưởng nên cậu đã được mời dùng cơm trưa trên tàu, cậu dẫn chị Thiện Linh và tôi đi cùng.

Chị Thiện Linh lúc đó 20 tuổi, đã vào Đại Học, rất xinh đẹp, nói năng duyên dáng, lưu loát...là cây đĩnh giữa mấy chàng Hải Quân, còn tôi chỉ là cô gái nhỏ bị bỏ quên không ai để ý tới. Có lẽ vì ái ngại cho tôi nên một anh Thiếu Úy trẻ ngồi cạnh tôi tỏ vẻ quan tâm hỏi han tôi vài câu xã giao thân thiện. Anh tự giới thiệu:

-Tôi là Phi Đăng, xin được biết tên cô.

Tôi nhìn chàng thanh niên trẻ có gương mặt rất sáng và nụ cười thật tươi, nhỏ nhẹ trả lời:

- Tôi tên Anh Tâm, là cháu của cậu Tòng.

Anh gật đầu:

- Tôi biết, vừa rồi tôi có nghe Thiếu Tá giới thiệu. Hình như cô không ở Sài Gòn?

- Dạ phải. Tôi chỉ lên Sài Gòn vào mùa hè thôi. Gia đình chính của tôi ở Cần Thơ, gia đình ba mẹ nuôi cũng là dì ruột của tôi ở đây. Dì tôi có tới 10 người con, các anh chị đều thương tôi lắm.

Anh nhìn tôi thắc mắc:

- Tại sao lại có chuyện ba mẹ ruột và ba mẹ nuôi vậy?

- Vì lúc trẻ mẹ tôi sinh khó, nuôi con khó, còn dì tôi sinh dễ dàng và con cái đều mạnh khỏe, dễ nuôi nên mẹ đưa tôi cho dì nuôi. Nhờ vậy sau này mẹ tôi sinh thêm mấy em tôi rất tốt. Khi đến tuổi đi học tôi phải trở về sống với cha mẹ ruột, mỗi năm dành mấy tháng hè cho gia đình thứ hai.

Anh mỉm cười:

- Câu chuyện cô cũng thú vị lắm đó. À! Cô ăn thêm đi, có muốn uống chút rượu nhẹ không?

- Dạ không. Cảm ơn anh.

Sau buổi cơm trưa anh dẫn tôi đi xem các nơi trên tàu, từ đài chỉ huy trên cao, phòng máy, phòng ăn, nhà bếp, phòng ngủ...Kể đó chúng tôi ra hành lang nhìn xuống mặt sông. Tôi reo lên:

- Ô! Cao quá. Đứng đây có thể nhìn ra rất xa. Lúc tàu chạy ngoài biển trời nước mênh mông chắc đẹp và lãng mạn lắm phải không anh?

Anh lại cười. Trời ơi, sao nụ cười tươi và dễ mến như thế! Tôi nghĩ không biết có bao nhiêu cô gái đã khổ vì nụ cười này. Anh nói:

- Không hẳn như vậy đâu cô bé. Nếu chỉ đi du ngoạn ngắm cảnh thì rất lãng mạn nhưng chúng tôi là lính chớ không phải là những chàng công tử nhà giàu ngồi trên du thuyền hưởng thụ đâu.

Tôi bắt đầu thấy thân thiện với anh nên vui vẻ hỏi chuyện:

- Sao tàu của anh gọi là Dương Vận Hạm, nghe hay quá vậy? Có phải chiếc nào cũng gọi như thế không?

Anh có vẻ thích thú vì câu hỏi của tôi:

- Thấy cô muốn hiểu biết thêm về Hải Quân nên tôi sẽ nói cho cô rõ. Nhưng trước tiên tôi cần cho cô biết một điều là ... thật ra, tôi xuất thân từ trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam.
- Ô! Sao bây giờ anh là lính biển?

Anh vừa nhìn ra ngoài mặt sông vừa mỉm cười:

- Cũng vì say mê biển cả, muốn dấn thân vào cuộc sống hải hồ nên tôi theo một số bạn bè cùng khóa xin chuyển qua Hải Quân.

- Như thế cũng được sao anh?

- Được chứ, có một số còn chuyển qua Không Quân nữa, Trường Võ Bị được coi là “Trường Liên Quân Chúng” là vì thế... Khi được nhận, chúng tôi cũng phải vào Trung Tâm Huấn Luyện Hải Quân Nha Trang học lại như những sinh viên khác vậy.

Tôi ngạc nhiên:

- Như vậy thời gian học tập của anh nhiều quá, có uống phi ngày tháng không anh?

Anh lắc đầu ngay:

- Không đâu. Càng học tập nhiều, sự hiểu biết càng rộng. Ở trường Võ Bị tôi rèn luyện được một thân thể tráng kiện, một tinh thần kiên cường, một ý chí mạnh mẽ và hiểu biết thế nào là: **TỔ QUỐC, DANH DỰ, TRÁCH NHIỆM** hoặc **TỰ THẮNG ĐỂ CHỈ HUY**. Chúng tôi biết tôn sư trọng đạo, biết yêu thương, kính nể bạn đồng môn, đồng khóa... Bên quân trường Hải Quân tôi cũng học được những điều tốt đẹp không kém. Phải nói tôi là kẻ có nhiều may mắn.

Một cô bé như tôi không hiểu nhiều về việc nhà binh lắm nhưng nghe anh nói tôi rất hâm mộ và nể phục anh, tôi thầm nghĩ đây mới thật là người thanh niên hoàn hảo, lòng cảm thấy có nhiều thiện cảm với anh. Tôi bỗng nhớ ra:

- Á! Anh đã quên câu hỏi vừa rồi của tôi? Các tàu đi biển đều có cùng tên sao?

- Không đâu, để tôi nói sơ sơ cho cô nghe nhé! Hải Quân của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà có nhiều loại tàu lớn nhỏ đủ cỡ, được phân chia ra nhiều loại, được mang nhiều tên khác nhau như:

- Khu Trục Hạm như chiếc HQ 1, HQ 4...
- Tuần Dương Hạm HQ2, HQ3, HQ 5, HQ 15...
- Hộ Tống Hạm HQ 06, HQ 07, HQ 10...
- Trợ Chiến Hạm HQ 225, HQ 226, HQ 227...
- Giang Pháo Hạm HQ 328, HQ 329, HQ 331...
- Trục Lô Hạm HQ 114, HQ 115, HQ 116...
- Tuần Duyên Hạm HQ 605, HQ 607, HQ 608...
- Dương Vận Hạm HQ 500, HQ 501, HQ 502...
- Yểm Trợ Hạm HQ 800, HQ 801...
- Cơ Xưởng Hạm HQ 802.
- Bệnh Viện Hạm HQ 400, HQ 401...
- Hải Vận Hạm HQ 402, HQ 403, HQ 404...
- Hoả Vận Hạm HQ 470, HQ 471, HQ 477...
- Huấn Luyện Hạm HQ 451.

Ngoài ra còn có những chiếc Duyên Vận Hạm, Giang Vận Hạm...

Tôi lắc đầu kêu lên:

- Trời ơi! Anh nói tôi không thể nhớ hết. Cái gì mà nhiều tên, nhiều thứ quá vậy?

Anh cười:

- Ô, tôi quên. Có làm sao nhớ được và chắc cô cũng không có hứng thú khi nghe tôi nói phải không?

- Xin lỗi anh, tôi biết đó là niềm hãnh diện của các anh. Tuy tôi không nhớ hết nhưng ít ra tôi cũng biết là tôi đang đứng trên chiếc Dương Vận Hạm 501 của anh. Tôi cũng rất hân hạnh được quen biết anh hôm nay, mong có dịp được gặp lại.

Mắt anh nhìn ra xa:

- Tôi cũng mong ước như vậy.

Có tiếng cậu Tòng gọi tôi, anh có vẻ lưu luyến từ giã tôi và hẹn gặp lại

lần sau. Một buổi trưa đầy ý nghĩa, một kỷ niệm khó quên với chàng

trai của biển, tuy mới quen nhưng chúng tôi cảm thấy như đã là bạn bè

từ lâu rồi. Trời mới bắt đầu vào Hạ nắng chưa gay gắt, mây trắng

bồng bênh trôi trên nền trời xanh bao la, tôi bỗng thấy tâm hồn mình

thư thái, êm đềm, mát dịu như cơn gió nhẹ thổi lên từ dòng sông.

* * *

Chiều cuối tuần tôi và chị Thiện Linh lang thang trên đường Hàm Nghi. Mây xám giăng giăng trên bầu trời Sài Gòn, gió chiều lồng lộng, tôi chợt thấy buồn vu vơ. Chị Linh nắm tay tôi chen ra khỏi giòng người xuôi ngược. Bỗng từ xa tôi thấy một người đi nhanh về phía chúng tôi, người đó là Đăng, chàng Thiếu Úy Hải Quân mà chúng tôi mới gặp mấy hôm trước. Anh mừng rỡ, vồn vã với chúng tôi như người thân thuộc. Tôi thấy chị Linh vui nhiều so với vài hôm trước khi chị có việc giận hờn cùng bạn trai là anh Gilbert đang du học ở Tây Đức. Anh Đăng thả bộ cùng chúng tôi một lúc rồi anh mời chị em tôi vào quán cà phê gần đó. Đăng và chị Linh nói chuyện với nhau có vẻ tâm đắc lắm.

Khi chúng tôi trở về nhà, tôi ngạc nhiên vì nghe chị Linh nhắc về anh Đăng mãi, tôi hỏi chị:

- Chị à, chị và anh Gilbert chỉ giận nhau thôi hay đã dứt khoát rồi? Sao chị nhắc anh Đăng hoài vậy? Trong lòng chị hiện giờ ai quan trọng hơn?

- Chị cũng không biết nữa. Có điều khi nói chuyện với anh Đăng chị thấy rất vui mặc dù mới quen. Thôi suy nghĩ nhiều làm gì, vui được thì cứ vui đi. À, anh Đăng có hẹn tối mai mình đi phòng trà Olympia chơi, mẹ chị có thể 20% bớt giá của bà chủ tặng, chị sẽ mang theo. Chị có nói anh dẫn thêm một người bạn để em và chị đi chung cho vui.

- Em không muốn đi đâu. Chị kêu anh Đăng dắt thêm bạn tức là chị định đẩy em cho anh chàng nào đó sao? Em không cần đâu.

Chị Linh ôm vai tôi:

- Thôi mà em, đừng giận chị. Vài ngày sau là tàu anh Đăng rời bến rồi không biết bao lâu mới trở về, coi như mình tiễn ảnh vậy.

- Ảnh sắp đi rồi sao? Vậy thì em đi, coi như chào tạm biệt anh ấy.

Chị gật đầu:

- Ủ! Vậy mới được chứ!

Lòng tôi chợt trĩu buồn. Thật lạ, chị Linh và Đăng mới gặp nhau nhưng sao họ mau thân thiện quá vậy? Không lẽ họ bị “tiếng sét ái tình” rồi sao? Không thể nào chị Linh xa anh Gilbert được. Anh Gilbert và chị quen nhau từ nhỏ, anh đang học ở nước ngoài, là bác sĩ trong tương lai, có lý do gì để chị phụ anh ấy? Bao nhiêu câu hỏi ẩn hiện trong đầu nhưng tôi

ngại hỏi chị, sợ chị hiểu lầm, thật tình tôi không muốn chị thân mật với anh Đăng vì tôi quen anh trước chị mà.

Đêm hôm sau đó, trước mặt tôi là anh Quý, một thanh niên trẻ, bạn anh Đăng. Anh Quý là bạn cùng khóa Võ Bị với anh Đăng, đang phục vụ trong binh chủng Nhảy Dù ở trại Hoàng Hoa Thám. Anh rất lịch thiệp, rất vui vẻ nhưng tôi chỉ nhìn thấy hình ảnh anh Đăng và chị Thiện Linh trong những điệu nhảy khăng khít, đắm say. Anh Quý mời tôi nhảy nhưng tôi từ chối với lý do nhức đầu. Tôi ngồi im, bất động. Trên sân khấu một giọng ca nữ cất lên, bài hát buồn và nức nở như tiếng khóc của một người con gái, bài “ Quand le film est triste”. Bài này tôi đã nghe Sylvie Vartan hát mấy lần rồi nhưng sao hôm nay tôi thấy thật hay và thấm thía như nỗi buồn trong lòng tôi ...

“ Quand le film est triste, ca m'a fait pleurer.

... Je m'en suis allée toute seule au cinéma. Les actualités venaient de commencer. Au bras de mon meilleur amie il est arrivé. Ils sont passés tous les deux sans me voir. Et devant moi, il sont venus s'asseoir

J'ai cru mourir car ils se sont embrassés. Oh beau milieu du dessin animé, moi j'ai pleuré.

Oh, Oh, Oh! Quand le film est triste, ca m'a fait pleurer... ”

Mất tôi bỗng cay sè, tôi đòi uống rượu nhưng anh Quý cản lại:

- Em còn nhỏ không được uống đâu. Uống nước ngọt đi.

Rồi anh kể tai tôi nói nhỏ:

- “*Cô bé ngốc*” này làm sao vậy? Buồn lắm phải không? Nhìn qua là anh biết chuyện gì rồi.

Tôi nổi nóng:

- *Ai cho anh kêu tôi là cô bé ngốc? Anh nói gì lung tung vậy? Nhưng tôi... ngốc thật phải không anh?*

- *Ờ, đúng vậy.*

Mắt tôi chột ướn không biết vì sao. Anh Quý lắc đầu nói với chị Linh:

- *Để tôi đưa Anh Tâm về nhà trước nhé! Cô bé nhức đầu rồi.*

Chị Linh ái ngại:

- *Hay để Linh về luôn.*

- *Không, Linh ở lại với Đăng đi. Tôi bảo đảm đưa cô bé về an toàn.*

Nói xong anh kéo tay tôi ra cửa:

- *Ra đây với anh. Anh dẫn em ra Chợ Cũ ăn bò viên nhé? Như vậy vui hơn. Ở đây không thích hợp với em đâu.*

- *Sao anh tốt với tôi quá vậy?*

- *Vì anh xem Tâm như em gái anh vậy, bằng lòng không?*

- *Dạ, thì...cũng được.*

Anh Đăng chạy theo, rút một mảnh giấy từ túi áo ra nhét vào bóp tôi, có lẽ anh đã viết sẵn rồi. Tôi không muốn nghĩ ngợi gì nữa, cứ thờ thẩn đi theo anh Quý. Tôi thấy tủi thân vô cùng, có cảm giác như kẻ bị bỏ rơi. Không ai hiểu được tâm tình của cô gái 17 tuổi và chính tôi cũng không hiểu rõ lòng mình tại sao, vì sao như thế. Trong đầu óc tôi cứ mãi nghĩ đến anh Đăng. Rồi mai đây tàu anh rời bến, anh sẽ ra đi, bao giờ gặp lại? Anh vượt ngàn trùng hải lý để rời xa một bờ

bén nhỏ anh không muốn ghé, anh muốn cặp vào một bến khác thơ mộng hơn, đẹp đẽ hơn. Tôi bỗng thấy đêm Sài Gòn buồn lê thê và gió ngoài sông thổi về mang theo nhiều giá lạnh.

Anh Quý đưa tôi về nhà, chị Linh vẫn chưa về. Tôi uể oải mở tờ giấy anh Đăng bỏ vào bóp tôi lúc tối, trong đó anh hẹn tôi sáng mai lúc 9 giờ trước cửa rạp Rex, anh có việc cần nói với tôi. Tôi nghĩ thầm : nói gì đây chứ? Tôi và anh chẳng là gì cả, và anh cũng đã thân thiện với chị Linh rồi. Tôi đi ngủ và tự nhủ mình sẽ không đi gặp anh làm chi.

Khi tôi mở mắt ra đã 8 giờ sáng, chợt nhớ lời anh tôi phân vân suy nghĩ. Sau một lúc đắn đo tôi quyết định đi gặp anh để xem anh muốn nói gì. Tôi kêu taxi đến rạp Rex hơi sớm nhưng Đăng đã có mặt ở đó rồi. Thấy tôi anh chạy đến ân cần:

- *Em đến sớm quá.*
- *Anh còn sớm hơn mà.*

Anh cười chỉ tay về phía trước:

- *Anh để xe đằng kia. Hôm nay anh đưa em đi Thủ Đức chơi và anh cũng muốn nói chuyện với em nhiều hơn.*

Tôi từ chối:

- *Em không thể đi được, anh có cần nói gì với em thì nói và cho em về nhà sớm.*

Đăng nhìn tôi hơi chút ngạc nhiên:

- *Làm gì mà gấp vậy? Thôi được, giờ anh đưa em ra chợ Bến Thành nhờ em mua cho anh vài thứ để anh mang theo tàu.*

Sau đó anh chở em đi ăn cơm, sẽ nói chuyện với em, rồi đưa em về được không?

- Dạ, vậy cũng được.

Sau khi tôi mua giùm anh vài vật dụng cần thiết cho một chuyến hải hành dài, anh đưa tôi ăn cơm trưa ở nhà hàng Thanh Thế. Những lời anh muốn nói với tôi hôm nay là đỉnh chính cho sự hiểu lầm của tôi vào đêm hôm trước. Anh bảo vì nghe chị Thiện Linh có chuyện buồn nên anh cố làm cho chị vui chớ anh không có tình ý gì với chị. Tôi nhìn vào mắt anh thật lâu, tôi muốn tìm hiểu vì sao anh lại nói với tôi những điều đó, tại sao anh lại đỉnh chính. Tôi hỏi anh:

- Anh nói với em những việc đó để làm gì?

- Vì anh không muốn em hiểu lầm. Anh chưa dám hứa điều gì nhưng anh cảm thấy anh hợp với em hơn, anh mến em hơn. Ít ra trong giờ phút này chúng ta cũng coi như bạn thân, có được không em? Mình bắt đầu từ một TÌNH BẠN nhé?

Tôi lặng thinh, chẳng biết trả lời sao trước mặt người con trai mà lòng mình đã lưu luyến ngay từ phút ban đầu. Đằng đưa tôi về, trước khi vào nhà anh nói:

- Ngày mai tàu anh đi rồi. Em có muốn ra bến tàu tiễn anh không, cô bạn nhỏ của anh?

Tôi không trả lời anh, đưa mắt nhìn lên hàng me xanh biếc, vài lá me rơi lác đác trên áo tôi sau cơn gió nhẹ thoảng qua. Tôi chợt nghe lòng mình đang bồi hồi xao xuyến...

Suốt đêm tôi thao thức, ngủ trể nên hôm sau khi bùng mắt ra thì đã hơn 9 giờ sáng. Tôi kêu xe chạy nhanh ra bến Bạch Đằng hy vọng còn kịp tiễn anh ra khơi nhưng đã muộn. Tàu anh đã chạy ra giữa sông Sài Gòn, chỉ còn những cái vẫy tay

lưu luyến của kẻ ở lẫn người đi. Tôi nghe như có chút ghen ghen trong lòng, có chút buồn buồn trong mắt, một chút hối tiếc băng khuâng...

* * *

Tôi trở về Cần Thơ để bắt đầu cho niên học kế tiếp. Trong lúc tôi đang hoài nghi về tình cảm của anh dành cho tôi thì tôi nhận được lá thư đầu tiên của anh viết từ Nha Trang. Trong thư anh chỉ nói về biển xanh cát trắng của miền thùy dương và nổi cô đơn, nhưng nhớ vu vơ của người lính biển. Đến lá thư thứ hai anh dần dần đem sự nhớ mong hướng về một người con gái mới quen. Rồi lá thư thứ ba, thứ tư, thứ năm ... tình cảm anh vẫn trao về người con gái ấy, tôi đã ngầm hiểu anh muốn nói đến tôi. Dù nhưng nhớ ngập tràn trong thư nhưng anh vẫn chưa thẳng thắn nói ra ba chữ : Anh yêu em, I love you, Je t'aime... Riêng tôi cũng chưa dám chấp nhận anh vì tôi rất sợ sự bay bướm, hào hoa của lính biển. Tôi sợ anh làm tổn thương trái tim non nớt của tôi. Thư viết trả lời anh tôi cho anh biết tôi cũng buồn và nhưng nhớ mong lung, nhưng tâm trí tôi đang dành trọn cho mùa thi sắp đến.

Một buổi chiều trước khi vào lớp học Hội Việt Mỹ, tôi đang đứng nói chuyện với Bình và Hiếu hai người bạn cùng lớp thì có người bước tới trước mặt tôi nói lớn:

- Anh Tâm, đi theo anh về nhà.

Tôi nhận ra anh Đăng nên mừng rỡ:

- A! Anh Đăng. Sao anh đến đây giờ này?

- Anh đến đón em. Sao không vào lớp mà đứng đây “nhiều chuyện” quá vậy?

Tôi phụng phịu: - *Cái anh này, tự nhiên ở đâu về không báo trước gì hết rồi mắng người ta “nhiều chuyện” chứ? Mà anh về hồi nào? Sao biết em ở đây?*

- *Tàu anh mới vừa cập bến. Trong thư trước không phải em có nói với anh là mỗi thứ hai, thứ tư, thứ sáu, em có lớp ở Hội Việt Mỹ lúc 6 giờ chiều sao?*

Hai người bạn tôi thấy thái độ không vui của Đăng cũng lảng lảng bỏ đi mất. Mặc dù anh làm tôi hơi giận một chút nhưng tôi thật vui mừng vì sự xuất hiện của anh. Đăng cho biết anh đã đổi qua một chiếc tàu khác, đó là chiếc Giang Pháo Hạm Thần Tiên HQ 328, tàu này tung hoành trên khắp vùng 4 sông ngòi. Anh nhìn tôi nói như lời tâm sự:

- *Anh vẫn say mê biển cả, nhưng đòi anh cứ lên đênh từ các bờ biển miền Trung, từ đại dương mênh mông đến những sông ngòi, kênh rạch của vùng Cửu Long Giang... Nay ghé bến này, mai dời bến khác, bạn quen sơ giao thì nhiều, chưa biết ai thật lòng với mình nên anh thấy cô đơn thiếu vắng vô cùng, anh mong sao...*

Tôi ngắt lời anh:

- *Thôi đi ông ơi, có ma tin ông chở ai tin. Mấy ông Hải Quân nổi tiếng đa tình, mỗi bến nước một mối tình, rồi ra đi không bao giờ quay về bến cũ. Đừng làm bộ gạt con nít nữa.*

Anh trở mắt nhìn tôi:

- *Cái cô này hay nhỉ? Ngày thường nhu mì, hiền thực sao giờ lại chua như giấm thét?*

- *Tại anh nói nghe “chương tai” quá nên em không nhịn được.*

Anh bật cười:

- *Bây giờ tôi mới biết rõ cô đấy nhé!*

Tôi không chịu thua:

- *Anh còn nhiều điều chưa biết về em đâu.*

Anh chợt nghiêm mặt lại:

- *Thôi không đùa nữa. Hôm nay anh ghé thăm em, ngày mai tàu anh sẽ đi Cà Mau. Gặp lại thấy em vui, khỏe và đang cố gắng học anh rất mừng. Anh biết năm nay em bận học thi Tú Tài I, cố gắng lên nhé! À, hè này em có về Sài Gòn không?*

- *Chắc không anh ạ! Em bận lắm. Anh biết chị Thiện Linh của em đính hôn với anh Gilbert rồi phải không? Anh ấy đã về nước.*

- *Anh đã biết khi anh cặp bến Sài Gòn lần trước. Anh mừng cho cô ấy, còn em thì...bao giờ?*

Tôi cười nhẹ:

- *Anh nói giỡn sao? Em còn nhỏ chưa học hành tới đâu mà. Và lại ai thích cô bé nhà quê như em hả anh?*

Anh chợt nắm tay tôi:

- *Nếu có người thích thì em nghĩ sao?*

Tôi hơi bối rối khi biết anh chọc mình:

- *Có ai nói gì đâu mà em biết.*

Anh chợt thở dài:

- *Anh không có thì giờ ở đây lâu, em nghỉ buổi học tối nay được không? Anh có nhiều chuyện muốn nói với em.*

Tôi làm sao từ chối anh được vì dù tôi cố gắng không dám tỏ thật lòng mình nhưng tự đáy tim tôi hình bóng anh đã ngự trị từ lâu rồi. Tôi đành phải “cúp cua” để đi cùng anh. Đẳng hỏi tôi:

- *Mình đi ăn được không em? Anh chưa ăn gì cả.*
- *Tùy anh, em ăn rồi. Anh cứ ăn và em sẽ ngồi nhìn anh thôi.*

Đẳng và tôi đến một quán ăn bên bờ sông Ninh Kiều gần Bộ Chỉ Huy Hải Quân vùng 4 Sông Ngòi, nơi tàu anh đang neo bển. Đẳng kêu thức ăn, tôi ngồi trước mặt anh với ly nước ngọt. Nhìn anh tôi thấy một niềm vui vô hạn. Tôi thật sự đã cảm mến anh rồi, không thể dối lòng mình được nữa. Nếu lần này anh hỏi ý tôi chắc tôi sẽ chấp nhận dù có linh cảm rằng mai này mưa gió bão bùng sẽ ngập kín đời tôi.

Ngoài kia đêm dần xuống, thành phố lên đèn. Ánh điện phản chiếu toả sáng lấp lánh, chập chờn trên dòng sông Hậu. Điệu tình ca buồn từ một quán nước nào đó theo cơn gió bay xa, dòng sông rì rào, thủ thi chuyện yêu đương, đêm Tây Đô huyền ảo mơ màng như ru hồn viễn khách vật vờ say cơn mộng. Tôi ước gì đêm nay dài vô tận, đêm trùng phùng đầu tiên của anh và tôi tuyệt vời làm sao, khó phai nhạt ở mai sau. Đẳng vẫn ngồi đó trong tư thế chững chạc, nghiêm trang. Mắt anh hướng về tôi, lời nói nhiều ở đầu môi nhưng tôi mơ màng nghe không rõ, chỉ loáng thoáng biết hình như anh đang tỏ tình cùng tôi và hy vọng có một tương lai tươi đẹp cho hai đứa. Lời cuối cùng anh hỏi “em có bằng lòng không, ”, tôi nhớ mình đã gật đầu. Bỗng nhiên tôi giật mình hỏi lại anh:

- *Ồ! Xin lỗi, anh vừa nói gì?*
- *Em đã bằng lòng rồi, anh không lặp lại đâu.*

Trời ơi! Tôi đã bằng lòng với anh chuyện gì chứ? Hứa làm người yêu của anh hay hứa sẽ làm vợ anh? Tôi tự trách mình vô ý quá. Nhưng không sao, dù gì lòng tôi cũng đã hướng về anh rồi, tôi không hối hận. Chúng tôi rời tiệm ăn bên bờ sông đi ngược lên thành phố. Khi đi ngang Cầu Lạc Bộ Sĩ Quan anh đề nghị:

- *Chúng ta vào đây nghe nhạc được không em?*

- *Dạ, tùy anh.*

Anh nhìn tôi cười:

- *Sao lúc nào em cũng có hai chữ “tùy anh” hoài vậy?*

- *Vì em muốn anh vui, không muốn trái ý anh mà.*

Anh vỗ đầu tôi rồi kéo tay tôi bước vào Hội Quán. Bên trong hầu hết là những cặp tình nhân trẻ, người nam nhất định phải là sĩ quan mới vào cửa được. Ban nhạc đang chơi nhạc nhẹ, lãng mạn và nhiều cặp đang trên sàn nhảy. Chúng tôi tìm một bàn ở cuối phòng để tránh gặp người quen quấy nhiễu thời giờ ít ỏi đang có. Trên kia một chàng ca sĩ đang giậm hờn trách móc người yêu:

*“...Biết bao lần em đã hứa, hứa cho nhiều rồi lại quên, anh biết tin ai bây giờ?... Nay em hỏi con đường em đi đó, con đường em theo đó đúng hay sao em? Xa nhau rồi Thiên Đường thôi lỡ, cho thần tiên chấp cánh xót đau người tình si...”**

Đằng nhìn tôi nheo mắt:

- *Anh hy vọng em không phải là người con gái đó.*

- *Anh nói gì vậy, lãng xẹt hà!*

Ly rượu chát trên tay Đăng voi cạn, tôi cũng thấy hồn như chắp cánh bay lên cao, chúng tôi rời Hội Quán. Đăng đưa tôi về nhà bằng những bước chân khua buồn trên đường phố. Anh đùa:

- *Buổi học ở Hội Việt Mỹ của em tối nay phải làm bài nhiều quá nhỉ?*

- *Lỗi tại anh, giờ còn chọc em nữa sao.*

Đăng nghiêm chỉnh lại:

- *Ráng chờ anh nghe Tâm, dù đi xa đến đâu anh cũng sẽ quay về. Lần tới anh sẽ nói với em một chuyện thật quan trọng, nghiêm túc. Bây giờ mình không đủ thì giờ, anh không muốn nói ra trong lúc gấp thế này.*

Chúng tôi đi qua nhiều con phố, cả hai im lặng thật lâu, sâu dằng dằng trong mắt. Con gió đêm lạnh lạnh làm tôi chột rùng mình, Đăng bỗng đưa tay ôm choàng tôi và nói:

- *Em lạnh phải không? Anh không có áo khoác cho em nên đành thế này vậy nhé!*

Tôi nghe hơi thở nồng nàn từ anh, tim tôi dường như sai nhịp đập, tôi như người mộng du chỉ biết bước theo anh, ước gì thời gian ngừng lại để tôi được ở mãi bên anh. Nhưng sáng mai tàu anh rời bến, lại một lần nữa tiễn đưa. Em sẽ đến thật sớm để kịp tiễn anh, để kịp nhìn tàu anh ra khơi, để kịp vẫy tay chào tạm biệt.

Trên trời cao có vì sao cô đơn le lói trong đêm tối, không gian im vắng lạ thường. Tôi nghe một chút nghèn nghẹn trong lòng và có những giọt nước từ đâu vừa rớt xuống mi tôi.

Sáng hôm sau tôi ra bến tàu thật sớm, không thấy chiếc HQ 328 của anh đâu cả, một chiếc Giang Thuyền nằm ngay vào chỗ tàu anh hôm qua, tôi biết là tôi đã một lần nữa trễ hẹn. Tàu anh đã ra khơi, rời khỏi thành phố Cần Thơ xuôi theo dòng Đại Ngãi... để xuống tận Cà Mau. Tôi đứng thật lâu trên bến, mắt hướng nhìn sông Bassac râm rì bủa sóng ngoài xa, một vùng trời nước mênh mông, một hình ảnh thân quen của những người lính thủy, có anh trong đó. Tôi lững thững ra về lòng ngập tràn ưu tư khó tả.

* * *

Hai tuần trôi qua tôi chẳng được tin tức gì về anh cả. Lòng tôi hồi hộp lo âu không xiết, tôi linh cảm có điều gì không tốt đã xảy ra với anh. Tôi tìm anh Điệp là anh họ của tôi đang làm việc tại Bộ Chỉ Huy Hải Quân vùng 4, nhờ anh hỏi thăm về chiếc tàu anh Đăng. Anh Điệp cho biết chiếc HQ 328 khi đang thi hành nhiệm vụ trên sông Ông Đốc đã bị một trái B40 của địch bắn trúng, có một sĩ quan tử thương hai thủy thủ bị thương. Trong lúc tôi đang hoảng sợ, lo lắng hoài nghi thì cũng vừa nhận được thư anh Quý, anh báo tin Đăng đã đền xong nợ nước trên sông Ông Đốc ở Cà Mau, anh bảo khi nào tôi về Sài Gòn anh sẽ dẫn tôi đi thăm mộ Đăng. Không còn nghi ngờ gì nữa, thật sự anh đã vĩnh viễn ra đi rồi. Tim tôi đau nhói như vừa bị một nhát dao nhọn đâm bất ngờ, tôi tưởng mình đang giữa cơn mơ, tôi không dám tin đó là sự thật. Mới hai tuần trước anh còn ở đây, còn máng tôi “nhiều chuyện” cùng bạn học, còn cùng tôi nghe nhạc, còn đưa tôi về qua những con đường im vắng. Anh hứa lần sau trở về sẽ nói một chuyện thật quan trọng và nghiêm túc với tôi, nhưng anh chưa kịp nói, tôi cũng chưa được nghe...

Tôi đứng lặng yên một mình trên bến Ninh Kiều, mắt đắm đắm nhìn về phía trước của Bộ Chỉ Huy Hải Quân. Vẫn còn đó những con tàu lớn, nhỏ neo trên bến nhưng vắng bóng tàu

anh. Anh đâu rồi? Trùng dương bao la réo gọi, sông nước dạt dào muôn thuở đợi chờ. Ước mơ, đam mê của anh đó! Và người yêu nhỏ bé đang chờ anh trên bến cũ, dù đã mấy lần lỡ chuyến tiễn đưa, vẫn chờ lời hứa hẹn của anh với đôi mắt buồn đong lệ. Anh đã bỏ tất cả rồi sao?

Đằng ơi! Con tàu nào đưa anh rời bến? Dòng sông nào khóc chuyện biệt ly? Ôi! Những chuyến tàu không có em cùng anh xuôi ngược. Ôi! những chuyến tàu đi mãi không về. Chuyến tàu cuối cùng anh đi có phải là chuyến tàu định mệnh của chúng ta không? Vì mình sẽ không bao giờ còn gặp nhau trên bến đợi. Còn nỗi đau nào dành cho em nữa không anh? Vết thương này sẽ theo em trong suốt cuộc đời buồn, khó thể mờ phai.

Đằng ơi! Đằng ơi! Em gọi tên anh giữa tiếng rầm rì của dòng sông đang tiếc thương, đưa tiễn một người về với thiên thu:

Một chuyến ra khơi vĩnh biệt rồi

Tôi thăm gọi mãi cố nhân ơi!

Gửi anh tha thiết lời tâm sự

Thả cánh thư buồn theo sóng trôi...

Vi Vân. Cali Hè 2016.

* Bài không tên cuối cùng- Vũ Thành An.

CHO NHÀ CƯỘC ĐỜI

Tường Thúy

Thành phố nơi tôi ở mùa Hạ đã bắt đầu len lỏi vào khi nhìn những chiếc lá xanh trên cây trở màu đậm hơn và khí hậu cũng cảm thấy ẩm áp hơn. Đứng trong cửa sổ trông ra vườn, tôi thích thú ngắm đám cây ăn quả. Những cây cam, cây quýt, cây bưởi, cây đào, cây táo...đang trả lại cho tôi cái công khó nhọc của những ngày chăm sóc chúng: xen giữa những lá cây là những trái xanh đã bắt đầu lớn. Đàn chim sè ở đâu bay xà xuống, chúng nhảy nhót, đuổi nhau trong những vòm cây, ríu ra ríu rít những âm thanh thật vui tai. Lững thững bước ra vườn, tôi ngồi xuống dưới một góc cam, mùi thơm của những bông hoa cam nở muộn nghe dễ chịu làm sao, thấy những bông hoa trắng muốt, nhị vàng dễ thương quá, tôi đưa tay định hái thì ngón tay đeo nhẫn chọt vướng vào một cái lá. Một chiếc lá non đã cài vào cái nhẫn Võ Bị mà Phở đeo vào tay tôi trong ngày lễ đính hôn thay cho chiếc nhẫn đính hôn thông thường. Rút chiếc lá ra, xoay xoay nhẹ chiếc nhẫn trên ngón tay, tôi lại thấy lòng mình bâng khuâng khi nhớ về những ngày tháng xa xưa cũ.

Tết Mậu Thân năm 1968 là một cái Tết kinh hoàng trong tâm tưởng của người dân miền Nam. Lợi dụng sự tin tưởng của chính quyền và nhân dân VNCH vào việc hưu chiến trong những ngày Tết truyền thống của dân tộc, Việt cộng đã tráo trở vi phạm và tổng tấn công trên khắp các tỉnh miền Nam.

Tại Saigon, đúng đêm giao thừa, gia đình tôi cũng như những gia đình khác, giữa lúc đang háo hức tổng cự nghinh tân theo tục lệ cổ truyền trong tiếng pháo nổ mừng Xuân, thì

bất chợt chúng tôi nghe xen giữa tiếng pháo là những tiếng nổ khác lạ, càng ngày càng nhiều hơn. Cậu tôi là một sĩ quan đang được nghỉ phép, thấy có tiếng nổ lạ, cậu nghe ngóng một lúc rồi nói với ông ngoại tôi:

- Hình như có tiếng súng, đúng là tiếng súng AK rồi, không lẽ VC nó tấn công vào Saigon. Không được, con phải vào trại ngay. Mọi người đừng ai ra đường, phải khóa chặt mọi lối ra vào, không được mở cửa cho người lạ.

Nói xong cậu gọi điện thoại xác nhận với đơn vị, rồi vội vã thay đồ tác chiến với nón sắt, áo giáp, súng dắt lưng và phóng xe đi giữa tiếng súng lẫn tiếng pháo ròn rã chung quanh xóm tôi ở.

Một đêm không ngủ kinh hoàng. Nỗi sợ hãi bao trùm lấy căn nhà chúng tôi. Ngày hôm sau, qua khe cửa sổ, tôi nhìn ra đường, con xóm mọi ngày nhộn nhịp nay vắng tanh, nay chỉ thỉnh thoảng thấy bóng một vài người lính chạy qua lại với vẻ mặt nghiêm trọng. Mùi thuốc pháo, mùi khói súng cũng như mùi khét nặc nồng của những đám cháy, hãy còn vương

động trong không gian. Tiếng súng vẫn nổ đâu đó liên tục và ròn rã như trong đêm. Qua tin tức của đài phát thanh, chúng tôi được biết đêm qua lúc giao thừa Việt cộng đã mở cuộc tổng tấn công trên toàn lãnh thổ của VNCH, hiện tại quân lực VNCH đang cố gắng đẩy lùi bọn Việt cộng ra khỏi Saigon và các tỉnh thành lớn của miền Nam VN. Sau đó vài ngày, chúng tôi được biết khu vực chúng tôi ở may mắn là không bị VC tràn vào tàn phá nặng nề như vùng Chợ Lớn, Gò Vấp hay khu vực trường đua Phú Thọ, nhưng cũng không tránh được những quả pháo kích lẻ tẻ của bọn chúng.

Cả nhà tôi ai nấy đều lo lắng và sợ hãi vô cùng, lũ trẻ cứ im thin thít khi bị dồn nằm dưới cái hầm trú ẩn đã chiến xệp bằng những cái bàn mà phía trên và xung quanh phủ bằng những tấm nệm giường, nệm gối được làm hồi hã trong đêm, mặc dù với kiểu hầm này, chúng tôi biết sẽ chẳng tác dụng gì nếu bị pháo kích trúng. Sau đó gần cả chục ngày ở trong nhà, thức ăn cho mấy ngày Tết đã gần hết, ông ngoại tôi còn lo cho dì Tư, em má tôi, ở hèm bên cạnh, với bà con sáu đứa nheo nhóc, chồng đóng đồn xa, Tết này không về được, không biết bên đó có yên ổn và nhất là có còn đồ ăn, thức uống gì cho bọn trẻ không. Nhưng làm sao bây giờ vì vào những ngày này không ai dám đi ra đường, sau cùng tôi đành xung phong mang giỏ đồ ăn qua cho dì và mấy em. Mở cửa ra, nhìn trước nhìn sau, ngõ xóm vắng tanh không bóng người, tay xách giỏ tôi ù chạy một mạch qua nhà dì. Đưa đồ ăn xong tôi lại ù chạy trở về. Gần tới nhà bỗng một tiếng như bom nổ hình như gần lắm, mặt đất bị rung rinh. Đang chạy, giật mình tôi té nằm xấp trên mặt đường. Con sợ hãi làm tôi không đứng dậy được, tôi cố lết vào sát chân tường một căn nhà gần đó. Ngồi một lúc đã tỉnh hồn, tôi gượng đứng dậy để đi, nhưng không được, đầu gối tôi đau điếng, nhìn xuống, mấy giờ mới biết chân mình đã bị thương. Có lẽ vì chạy quá mau

nên khi té, đầu gối đã bị đập mạnh xuống đường, trúng vào đá nên bị cắt một vết khá sâu, máu ra lênh láng. Tôi dùng tay bịt vết thương cho máu đừng chảy, vừa cố xé vạt áo để băng vết thương lại vừa nhìn xung quanh mong có ai đó có thể giúp mình không. Vết thương đau quá làm tôi chảy nước mắt. Vừa đau lại vừa sợ, tôi co người lại nấp sau một góc tường, cúi đầu xuống khóc một mình, bỗng tôi nghe có tiếng người gọi ngay trước mặt:

- *Cô ơi, cô bé ơi!*

Giật mình, nhìn lên, trước mặt tôi là một toán lính trẻ khoảng bốn năm người, quần áo rằn ri, súng ống lỉnh kỉnh. Một người lính ngồi xuống trước mặt tôi, anh hỏi với vẻ lo lắng:

- *Cô bị thương hả, có nặng lắm không? Có cần chúng tôi giúp gì không?*

Biết là gặp lính của mình, tôi mừng lắm, nước mắt còn ràn rụa trên mặt, tôi lí nhí trả lời:

- *Dạ không, cảm ơn các anh, tôi... không sao.*

Vừa nói, tôi vừa nhồm đứng dậy, nhưng chỗ đau lại nhói lên làm cả người tôi khuyu xuống. anh lính đã kịp đỡ cho tôi khỏi té, anh cười bảo tôi:

- *Không sao, có như vậy thôi hả, để chúng tôi giúp cô băng lại vết thương nhé.*

Nhìn miếng vải buộc vết thương xé từ vạt áo, anh gật gù nhìn tôi:

- *Không tệ, cũng biết tự cầm máu. À, nhà cô có gòn đây không để chúng tôi đưa về.*

Thấy vết thương tuy đã bớt chảy máu, tôi cũng không biết mình có thể đi một mình được không vì đầu gối bên kia cũng đau lắm, lúc này, trong lòng thật tình tôi rất muốn nhận sự giúp đỡ nhưng lại ngại không muốn làm phiền các anh, nên tôi ngập ngừng:

- *Cám ơn lòng tốt của các anh, tôi... ngồi đây một lát cho bớt đau sẽ tự đi về.*

- *Ngồi một mình nơi vắng vẻ này sao? Nguy hiểm lắm, cô không sợ tụi VC hả? Hãy để chúng tôi đưa về cho, đây là bổn phận của chúng tôi mà.*

Nghe vậy, tôi đành chỉ nhà cho các anh. Tôi cố đứng lên lần nữa, nhưng không được. Thấy vậy, anh đưa cây súng của anh cho người bạn:

- *Cầm dùm tao, điệu này phải bé cô ấy về nhà rồi.*

Nghe nói bị bế, tôi giãy nảy:

- *Không, không...không phải làm thế đâu, tôi đi được mà.*

- *Đi gì được mà đi. Đây là lệnh không được cãi.*

Rồi anh cúi xuống bế thốc tôi lên, nhẹ nhàng như bế một con mèo. Biết không thể giãy dựa để làm khó người ta, tôi đành ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay rắn chắc của người lính trẻ mà cả người tôi cứ run lên, cứ nóng bừng lên, trong tiếng cười của những người lính:

- *Ông thầy khỏe thiệt, giờ mới biết đó.*

Anh mỉm cười và nháy mắt với tôi trước câu nói đùa của những người lính.

Các cụ xưa thường nói: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng” quả là không sai. Gần một năm sau, tôi tình cờ gặp lại anh trong một tình huống hơi đặc biệt. Chiều hôm ấy khi đi học về, xe bị hư, tôi phải ngồi bên lề đường để chờ sửa, bỗng nghe tiếng rú của một chiếc xe gắn máy phóng nhanh, tiếp sau đó là tiếng xe bị đổ, tôi quay ra và thấy một anh quân nhân cùng chiếc xe honda ngã lăn trên đường, thấy vậy, tôi liền chạy ra phụ anh đỡ chiếc xe lên và dắt vào lề. Chợt tôi nghe có tiếng người quen quen:

- *Phải Băng Thanh không?*

Tôi nhìn lên ngỡ ngàng:

- *Anh... anh...Phổ, là anh sao? Tay anh chảy máu rồi kìa.*

Anh nhìn tôi vừa cười vừa lấy khăn tay lau nơi vết thương:

- *Còn nhận ra tôi à. Cứ ngỡ Băng Thanh không còn nhớ chứ.Trầy chút xíu không sao đâu, chưa đến nỗi Băng Thanh phải bế tôi vào lề đâu.*

Tôi cúi đầu xuống, đỏ mặt không trả lời anh khi nhớ đến lần đó, lần đầu tiên được một người con trai ôm trong tay. Tôi nghĩ thầm trong đầu: “Cái anh này, chuyện xưa như trái đất rồi mà nhớ hoài”. Hình như đoán được ý nghĩ của tôi anh tiếp:

- *Chuyện người khác tôi không nhớ chứ chuyện của Băng Thanh làm sao quên. Ngày đó cô bé Băng Thanh gầy nhom, bầy giơ mà bế lại chắc cũng vẫn nhẹ tênh như con mèo.*

Quê vì bị nhắc chuyện cũ, tôi đánh trống lảng:

- Mà sao anh bị té vậy?

-Tôi bị một thằng chạy xe qua giựt đồng hồ, may quá vì đeo bằng giầy da nên chỉ bị té mà không bị mất.

Lén nhìn anh và từ nơi sâu thẳm trong trái tim, cái tình cảm của một lần gặp gỡ ngày nào, đang nhẹ nhàng thức giấc, đang nhẹ nhàng rung lại cái nhịp đập của hôm ấy,tôi biết từ nay lòng mình sẽ không còn bình yên nữa. Sau ngày được anh giúp,anh đâu biết rằng hình ảnh của anh đã nằm sâu trong trái tim tôi. Cứ tưởng cái hình ảnh đó rồi sẽ bị chìm dần vào lãng quên vì tôi không bao giờ nghĩ sẽ có ngày gặp lại anh nữa, thế mà, để rồi bây giờ....

“... Tình yêu như trái phá con tim mù loà, một mai thức dậy chợt hồn như ngất ngây, chợt buồn trong mắt nai, rồi tình vui trong mắt, rồi tình mềm trong tay”

(trích từ một ca khúc)

Và..., chúng tôi đã đến với nhau.Từ hôm tôi gặp nạn được Phổ đưa về nhà, cả nhà tôi ai cũng mến và quý anh ,tuy vậy tôi vẫn dẫu chuyện của hai đứa chỉ vì bà mợ, em dâu của mẹ tôi. Bà muốn làm mai tôi với một ông có chức quyền, họ hàng của mợ. Tôi từ chối lấy lý do mình còn nhỏ muốn học thêm, chưa muốn lập gia đình sớm. Lời từ chối của tôi không làm mợ và ông ta nản lòng. Mợ thì cứ cố kiếm cách để tôi gặp ông, còn ông thì cứ ngày này, một nọ đến thăm mợ rồi tìm cách để được gần tôi. Ông khoe giàu sang, khoe quyền thế, nhưng với tôi vô ích, dù lúc đó tôi chưa yêu Phổ, nhưng tôi cũng không thể nào có cảm tình với ông được. Nể mợ, tôi cố gắng tiếp chuyện vài lần, nhưng hình như ông không thấy được sự miễn cưỡng của tôi, mà cứ bám sát làm cho tôi càng

ngày càng thấy sợ. Đến một hôm không chịu được nữa, tôi đã nói thẳng:

- Thưa bác, cháu chỉ đáng tuổi con gái của bác thôi. Cháu xin bác đừng xưng hô anh em với cháu như thế, người ngoài nghe được họ sẽ cười.

Trưởng nói thế ông sẽ biết ngượng mà rút lui, ai dè ông còn trơ trên bảo tôi:

- Ai dám cười anh nào, mẹ em đã hứa gả em cho anh rồi, chẳng bao lâu nữa chúng mình là vợ chồng, không xưng anh em thì xưng gì bây giờ cưng, he...he...

Thật trâng tráo hết chỗ nói. Tôi không thèm trả lời, bỏ đi thẳng. Chiều đó khi tôi trở về, mẹ mắng tôi không tiếc lời vì đã làm mẹ mất mặt với em họ của mẹ, mẹ đã cảnh cáo nếu bắt gặp tôi có bồ thì bà sẽ làm xấu mặt tôi cho biết.

Ngày trước, từ lúc cậu chưa lập gia đình, vì ba tôi mất sớm, cậu đã nhờ mẹ con tôi về ở chung để lo cho ông ngoại. Từ ngày mẹ về làm dâu, mẹ con tôi đã muốn dọn đi nhưng cậu không cho và nhất là ông ngoại buồn, nên chúng tôi đã ở lại. Bây giờ ngại xích mích với mẹ, mẹ khuyên tôi, khi tôi cầu cứu đến bà:

- Con không muốn lấy ông Trương cũng phải thôi, ông ấy đáng tuổi bố con, con có bằng lòng mẹ cũng không gả. Bây giờ con cũng chẳng quen biết ai, bồ bịch với ai thì sợ gì mẹ ấy, với lại, mẹ nghĩ cậu sẽ không để cho vợ mình muốn làm gì thì làm đâu, con cứ lo học hành, đỗ đạt, xong đi làm, lúc ấy mẹ con ta ra riêng cũng không muộn. Bây giờ đừng nói gì cho mẹ con giận, nhà cửa lại xào xáo, không yên.

Vì thế mỗi lần hẹn hò với Phở khi anh về phép, tôi phải tìm đủ cách để ra khỏi nhà mà không bị mẹ nghi ngờ, hay kiểm chuyện. Chiều nay Phở lại được về phép, anh liên lạc với Hoàng Mai cô bạn thân của tôi, thế là Hoàng Mai xách xe đến nhà xin phép cho tôi đi ciné với nó. Để trêu tức bà mẹ đang nhìn tôi bằng đôi mắt cú vọ, tôi nói to:

- Mẹ ơi, mẹ xin phép với ông ngoại dùm con là tối nay con đi chơi với Hoàng Mai, với bố của con, không ăn cơm nhà đâu nhe mẹ.

Nghe tôi ráo lên như vậy, đứng ngoài cửa, Hoàng Mai bịt miệng lại cười, thấy tôi bước ra nó bảo nhỏ:

- Mà cũng quá quá lắm chứ có thua gì bà ấy đâu.

Rồi hai đứa rúc rích cười với nhau

Tới chỗ hẹn, thấy Phở trong bộ đồ lính nhảy dù, đang ngồi hút thuốc trên xe Honda, lưng quay về phía chúng tôi, tôi bảo Hoàng Mai ngừng ở chỗ xa anh, xuống xe, đi nhẹ nhẹ về phía Phở, tới nơi, tôi lấy hai tay bịt mắt anh lại. Hay ghê, Phở không hề giật mình, anh nắm hai tay tôi bỏ khỏi mắt mình, nhưng vẫn không buông ra:

- Sao giờ này mới đến, anh nhớ em quá à, cho mi một cái đi.

- Không có giỡn à nhe, người ta nhìn kia.

- Kệ người ta.

- Thiệt, cái mặt lì lợm quá, Mai nó đang chờ ở đằng kia, để em lại nói nó về.

- Nhớ dặn Mai đến đón, nếu không mẹ biết đuổi đi, anh về mất vợ là buồn lắm đó.

Tôi nguýt Phở một cái thật dài:

- Nghèo mà ham. Thôi em ra với Mai đây. Anh đi gửi xe đi.

Lúc tôi trở lại đã thấy Phở đứng chờ với hai cái vé trên tay và gói đậu phộng.

Vào trong rạp, sau khi đã yên chỗ, Phở đưa tôi gói đậu phộng:

- Sao đến trễ vậy?

- Tại kẹt xe. Anh chờ em có lâu không?

- Không lâu, chỉ mới có vài tiếng thôi à.

- Xạo ghê! Anh là chúa xạo, chứ không phải đến sớm để kiểm cô nào đem đẹp mà tán sao.

- Chả có cô nào đem đẹp cả, với anh chỉ có cô Băng Thanh là đẹp, đẹp, đẹp thôi.

- Lại xạo nữa, mà nói em đẹp một tiếng là đủ rồi.

- Đâu được, một tiếng đẹp chỉ là đẹp thôi, hai tiếng đẹp, đẹp thì là hơi đẹp, phải là ba tiếng đẹp, đẹp, đẹp, mới là rất đẹp.

- Miệng anh dẻo quẹo à.

- Thử chưa mà biết miệng anh dẻo?

- Thử cái gì?

- Hôn đó,

Tôi đỏ mặt :

- Anh này, thua anh luôn đó.

- Thua thì phải chịu phạt.

- Phạt cái gì?

- Hôn anh!

- Không, không thèm nói với anh nữa Tôi nói cho qua.

-Tại em, ai biểu em bắt anh chờ dài cổ làm chi, chờ em,anh hút hết năm gói thuốc rồi đấy.

- Xạo đi, hút thuốc nhiều miệng hôi lắm.

Phở quàng tay qua vai tôi, đôi mắt long lanh trong bóng tối, anh tình tứ:

- Hôn thử xem có hôi không?

Tôi nghe máu trong người mình chạy rần rật, cúi đầu tránh cái nhìn đăm đúi của anh, tôi bốc đại một nắm đậu phộng úp nhanh vào miệng anh, anh thì thào:

- Hối lộ anh, anh cũng không tha đâu.

Không đợi tôi phản ứng, anh kéo vai tôi sát vào người anh, khuôn mặt hai đứa kề nhau, tôi nghe mùi thuốc lá nồng nàn rồi đôi môi anh nhẹ nhàng mơn trớn làn môi tôi. Đi chơi với anh mấy lần nhưng chưa lần nào anh hôn tôi. Nụ hôn đầu tiên với anh đã làm cả người tôi như nhũn ra, cái cảm giác nóng bừng, run rẩy của lần đầu tiên anh ôm tôi trên tay lại trở lại nhưng mạnh mẽ hơn và đê mê hơn.

- Băng Thanh ơi,

- Dạ,

- Anh yêu em, yêu nhất trên đời.

Tôi cười đẩy nhẹ anh ra:

- Thế anh yêu ai nhì.

- Anh

- Thế ai ba.

Không có, vì ở trong quân trường họ chỉ dạy anh đếm có một, hai thôi. Lúc nào cũng một hai, một hai, không có ba. Hi hi, như vậy chỉ có hai đũa mình thôi. Cho anh mi một cái nữa nhe.

Phở của tôi là như vậy đó, vì vậy tôi chỉ yêu có mình Phở và càng ngày tôi càng yêu anh nhiều hơn. Những hôm đi học về một mình không có anh đến đón, tôi thấy mình lẻ loi vô cùng, buồn vô cùng và tiếng hát Thanh Lan từ một quán nhạc bên đường văng ra càng làm tôi nhớ anh day dứt “...*Nếu vắng anh, ai đón em khi tan trường về, kẻ bóng em ven sông chiều chiều, gọi tên người yêu...*” Và tôi đã gọi tên anh : “ *Phở ơi, Phở ơi, em nhớ anh, nhớ nhiều lắm*”, như thế đấy.

Từ ngày quen biết anh, tôi biết nói dối nhiều hơn, cứ mỗi lần anh về phép là tôi lại tìm một cái cớ để trốn đi chơi với anh. Hôm thi cúp cua bỏ lớp học ở Hội Việt Mỹ, khi thi đi ôn thi với các bạn và Hoàng Mai luôn là cái bình phong che chắn cho cuộc tình của tôi với Phở. Nhưng có lẽ với những người đang yêu, cử chỉ và tâm trạng yêu đời, yêu người của họ khó có thể che mắt được những người tinh ý như mẹ tôi. Một chiều, sau khi đi tiễn Phở trở về đơn vị, cái khuôn mặt thẫn thờ buồn nhớ của tôi đã bị mẹ bắt gặp. Tối hôm đó, khi đi ngủ tôi vẫn có thói quen rúc vào lòng mẹ, vừa đưa tay ôm ngang người mẹ, thì mẹ vuốt tóc tôi và dịu dàng hỏi:

- Con đang yêu phải không, ai vậy, sao không đưa về cho mẹ xem mặt.

Tôi giật mình nhòe dãi:

- Sao mẹ biết.

- Mẹ cha cô, tôi để ra cô đó, có cái gì mà qua mắt mẹ được.

Rồi mẹ ngồi lên, lấy tay vén nhẹ những sợi tóc lòa xòa trước trán tôi, giọng mẹ nghiêm lại:

- Con gái lớn rồi, tới tuổi phải yêu mẹ không cấm, nhưng phải cho mẹ biết người ấy là ai. Mẹ là mẹ của con, mẹ không muốn con vì đại khờ mà hại cả một đời. Hãy đưa người đó về gặp mẹ, mẹ tin rằng với cách nhìn người của mẹ sẽ giúp con tránh được những sai lầm không nên có, để phải mang lấy hậu quả không tốt về sau. Ngưng một lát mẹ tiếp, nhìn vào mắt mẹ này, người đó là ai?

Tôi nhìn vào mắt mẹ rụt rè:

- Người này mẹ và cả nhà đều biết mà, là...anh Phở.

Nghe câu trả lời, nét mặt mẹ như rã ra, mẹ cười thật tươi, gật gù:

- Cậu Phở à, được đấy, dù chỉ một lần trò chuyện ngắn ngủi, mẹ cũng nhận thấy tư cách của cậu ấy rất khá, hôm nào dẫn cậu ấy về nhà ăn cơm nhe con.

Tôi nhào ôm lấy mẹ, nước mắt viền mi:

- Mẹ, mẹ ơi, cảm ơn mẹ, con yêu mẹ quá.

- Mẹ bố cô, đừng nịnh.

Lúc này, tôi thấy mình là người hạnh phúc nhất trên trần đời, đã có mẹ che chở, tôi thấy không cần thiết phải sợ bà mẹ “cú vọ” nữa. Tôi sẽ hiên ngang đưa anh về ra mắt mọi người trong gia đình tôi, và nhất quyết sẽ bảo vệ tình yêu của mình dù có phải đụng độ với bà “cú vọ”.

Tôi đã đưa Phở về ra mắt gia đình. Anh được cả nhà tôi hoan nghênh. Cậu còn khen tôi khôn ngoan khi chọn Phở, ngoại trừ mẹ. Không thể phản đối ra mặt vì còn phải giữ tác phong là một phụ nữ của một gia đình gia giáo, hơn nữa vì ông ngoại và cậu rất mến Phở và đôi đũa với anh thật chân tình nên mẹ chỉ biết hậm hực, tức tối, đá thúng, đụng nia rồi trút những tức giận lên lũ trẻ của mẹ. Từ nay tình yêu của tôi coi như sóng lặng, gió êm và ông em họ của mẹ đã bị tôi cho đi tàu suốt.

Khi yêu nhau, anh kể tôi nghe về cuộc đời của mình: Bố anh đã bỏ mình vì nước năm anh mười tuổi, năm năm sau mẹ anh mất trong một lần đi buôn, chuyến xe đò mẹ anh đi đã trúng mìn của Việt Cộng. Từ đó anh sống với ông bà nội. Đáng lẽ anh không phải đi lính, vì anh là đứa cháu độc nhất trong gia đình, nhưng anh nhất quyết xin ông bà nội cho anh được gia nhập quân đội, một phần vì mối thù của cha mẹ, một phần vì không muốn là gánh nặng cho ông bà đã già của mình, vả lại anh đã chán sống một cuộc sống nhàm chán, không có lý tưởng, hơn nữa sự chèn ép của các cấp chức địa phương với gia đình cũng là một động lực khiến anh càng muốn đi lính hơn. Ông nội của anh rất buồn, nhưng cũng không cản trở cái hoài bão hào hùng của người cháu trai mà ông thương nhất, nên anh đã được toại nguyện. Quen nhau được hơn một năm thì Phở xin phép gia đình để đưa ông nội của mình đến nói chuyện xin cưới tôi. Anh bảo tôi:

- Em biết không, các cụ xưa có nói “Cưới vợ thì cưới liền tay, chớ để lâu ngày có đũa nó bắt mất tiêu”.

- Anh này, lại chế thơ của người ta rồi. Đũa nào mà bắt nổi em, anh chỉ tào lao thôi.

- Thì ông em họ của mợ đó.

- Xì, còn “phia” mới đụng đợc tới em.

- Thế anh đụng đợc không?

- Không, Tôi chu môi, sao anh nham nhỏ thế?

- Lính mà em.

- Chả có lính nào nham nhỏ đâu, chỉ có anh thôi.

Trước khi làm đám cưới, chúng tôi đã có một lễ đính hôn thật dân dị và ấm cúng. Mẹ tôi đã làm một bữa tiệc nho nhỏ trong gia đình. Sở dĩ tôi không có chiếc nhẫn bình thường như mọi người trong ngày lễ này vì hôm anh đưa tôi đi mua nhẫn, ông ngoại tôi có nói với anh: “ Không nhất thiết phải mua đồ quá quý giá, đắt tiền, hãy cho vợ con vật gì mà con quý nhất, như vậy mới chứng tỏ đợc tình yêu của con với vợ”. Thế là tôi đã có đợc chiếc nhẫn Võ Bị trong lễ đính hôn của mình.

Sáu tháng sau, đám cưới chúng tôi đợc cử hành. Ngày tôi bước lên xe hoa về nhà chồng, nhìn tôi xúng xính trong áo dài gấm đỏ, khăn vành dây vàng, mẹ ôm tôi và nói trong đôi mắt ngấn lệ vì sung sướng:

- Hãy sống cho thật hạnh phúc nhe con gái của mẹ.

Từ ngày yêu anh, tôi đã học được rất nhiều điều. Ngày xưa tôi không biết và không thể phân biệt được người lính nào thuộc binh chủng nào, vì các anh đều mặc những bộ đồ lính rằn ri gần giống như nhau. Bây giờ thì tôi đã tương đối biết được lính nào là Biệt Động Quân, lính nào là lính TQLC, là lính Nhảy Dù v...v...

Và cũng từ ngày làm vợ anh, mang tâm trạng của một chinh phụ, tôi đã từng nhiều đêm mất ngủ vì lo lắng cho anh. Chưa bao giờ những tin tức chiến sự được tôi quan tâm nhiều đến như thế và cũng chưa bao giờ tôi lại thuộc lòng tên những địa danh, những trận chiến mà binh chủng của anh đã tham gia như bây giờ.

Chiến tranh như càng ngày càng lan rộng hơn và càng ngày càng khốc liệt hơn. Trên mặt báo, trên đài phát thanh, truyền hình, hình ảnh những trận đánh ác liệt tại Bình Long - An Lộc, Quảng Trị, Kontum, Long Khánh, Thường Đức... của sư đoàn Dù được nói đến không ngừng, nhiều lần tôi không dám xem TiVi chỉ vì càng xem thì tôi lại càng lo cho anh nhiều hơn.

Cưới vợ rồi, nhưng anh vẫn như cánh chim bạt gió, nay mặt trận này, mai nơi khác, những ngày về phép của anh thưa dần mà ngay cả thư từ cũng ít hơn trong khi cuộc chiến thì càng ngày càng gia tăng.

Khi tôi sanh cháu trai đầu lòng, anh chỉ về phép đúng một ngày rồi lại phải trở về đơn vị ngay ngày hôm sau. Có ai hiểu rằng cuộc đời làm vợ lính lại lắm âu lo như vậy. Có những đêm ngồi ôm con, ru con ngủ bên cửa sổ, nhìn những đóm hỏa châu soi sáng trong đêm tối, nước mắt tôi lại rơi đầy trên má con, tôi nhớ đến anh ngút ngàn, lo cho anh quay quắt. Giờ này anh đang ở đâu, có được ngủ một giấc ngủ trọn vẹn

không hay đang ghi tay súng bên một bìa rừng nào đó, hoặc đang căng mắt quan sát bóng địch giữa mật khu của giặc trong đêm tối, để giữ cho người dân có những tháng ngày dài yên ổn.

Đã hơn tám tháng rồi, anh chưa một lần về phép và tôi không nhận được tin tức gì của anh. Tôi như người ngồi trên đồng lúa, những lá thư tôi gửi theo KBC của anh cũng không thấy hồi âm, đêm nào tôi cũng khóc và cầu nguyện cho anh được bình an nơi tuyến đầu lửa đạn để trở về với mẹ con tôi. Đã có lần tôi nhờ cậu tôi xem có thể giúp để kéo anh từ mặt trận về không, nhưng cậu bảo phải hỏi ý kiến của anh, nếu anh bằng lòng cậu mới giúp. Nhờ cậu cũng như không, tôi biết chắc chắn anh sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ này và có lẽ cậu cũng hiểu tính anh nên từ chối tôi khéo. Là người vợ ai cũng lo cho chồng, có ai muốn mình thành goá phụ đâu, tôi cũng không ngoại lệ. Tôi còn nhớ đã có lần nghe anh kể chuyện anh suýt chết hụt nếu không nhờ bạn bè thì anh đã không còn sống mà trở về với vợ con nữa, tôi sợ quá đề nghị với anh để nhờ cậu giúp cho anh về hậu cứ. Không những anh đã gạt ngang mà còn bảo tôi không được nhắc đến chuyện này nữa, anh nói:

- Anh cấm đó, không bao giờ được nói với anh chuyện này. Anh là một người lính, bổn phận của anh cũng như những người trai nước Việt khác là phải chiến đấu để bảo vệ miền Nam này, hơn nữa anh còn bạn bè, đồng đội, anh không thể bỏ họ mà rút lui một cách hèn nhát như vậy được. Em có muốn có một người chồng như vậy không? Không, phải không, vậy thì hãy cười lên cho anh xem nào, cái gì mà nước mắt ngấn, nước mắt dài như thế này. Em xem này chồng em đánh trận bao nhiêu lần mà có bị gì đâu, số anh sống thọ lắm. Tin anh đi. Em biết không thầy bói còn nói vợ

chồng mình sống với nhau tới đầu bạc, răng long cơ mà. Hơn nữa số anh phải có tới mười đứa con lận, bây giờ mới có một đứa. Còn tới chín đứa nữa, phải làm sao bây giờ nhỉ? Anh nháy mắt với tôi, khá mệt đấy em ạ.” Nói rồi anh cười ha hả...

Mấy hôm rồi, không hiểu sao tôi thấy trong người bứt rứt, khó chịu lạ thường, lòng cứ nóng cồn cào, làm việc gì cũng hỏng, cũng sai. Linh tính như báo cho tôi biết một điều gì chẳng lành đây. Tôi nghĩ đến anh:

Phở ơi, bây giờ anh đang ở đâu? anh có được bình an không? Em lo cho anh quá. Nếu anh có mệnh hệ nào thì mẹ con em sống làm sao đây? Không, không, anh không làm sao cả, Phở của em vẫn bình yên phải không anh, em tin thế, vì anh nói số anh sống thọ lắm, chúng mình sống với nhau tới đầu bạc răng long mà phải không anh?

Tôi cứ hết đi ra, lại đi vào lằm bằm như một người điên. Hôm nay, tôi đang tính nhờ cậu tôi hỏi thăm tin tức về anh, thì anh Trương, một người bạn cùng đơn vị đi với một người lính đến nhà tìm tôi:

- Chị Phở, anh Phở bị thương, đang nằm ở Tổng Y Viện. Tôi đến đón chị vào thăm anh ấy.

Nghe nói anh bị thương, cả người tôi lạnh toát, chân tay tôi cứng đờ. Linh tính của tôi đã không nói láo với tôi. Tôi nhìn anh Trương trân trân một lúc, rồi như chợt tỉnh, tôi cuống quýt:

- Anh ấy bị thương ra sao, có nặng không. Dạ ...dạ tôi vào ngay, vào ngay với anh ấy bây giờ.

Với tay lấy vội chiếc áo khoác ngoài, rồi cứ thế, chân đất tôi chạy ào ra cửa. Anh Trương vội chạy theo:

- *Chị Phở, xin chị bình tĩnh, anh ấy...không sao đâu. Chị quên đi dép rồi kìa. Tôi sẽ chờ chị ở ngoài xe.*

Lúc này tôi không còn đầu óc nào để mà nhớ đến chuyện gì. Ai bảo sao tôi làm vậy. Với tôi chỉ có anh và những giọt nước mắt.

Anh nằm đó, cặp mắt nhắm nghiền, thêm thiếp, hơi thở nặng nề. Cái chân bị thương được băng bó từ đùi xuống qua đầu gối, những vết máu đã khô trên mặt băng. Cả người anh được cột chặt vào giường để tránh khi anh cử động làm động đến vết thương. Thỉnh thoảng anh rên lên nhẹ nhẹ. Ngồi bên cạnh giường, nắm lấy bàn tay anh, úp mặt vào đó, tôi thì thầm nho nhỏ trong dòng nước mắt nhạt nhòa:

Phở ơi, em đến với anh rồi đây, anh có biết không? Anh nói anh về với em với con sao giờ anh lại nằm đây. Tỉnh dậy đi anh, tỉnh dậy đi để nói chuyện với em nè. Đừng ngủ lâu như thế, đừng làm em lo nhe Phở. Em yêu anh lắm anh có biết không. Con cũng yêu anh nữa. con ngoan lắm, nó đang tập đi để khi anh về anh sẽ dắt mẹ con em đi chơi. Phở ơi, tỉnh lại đi anh. Phở ơi.

Đột nhiên tôi thấy bàn tay anh như xiết nhẹ tay tôi. Tôi ngừng lên, cặp môi khô của anh đang mấp máy, tôi nhòm người, kề mặt mình sát mặt anh, tôi nghe tiếng anh yếu ớt gọi tên tôi:

- *Thanh.*

- *Dạ, em đây, anh tỉnh rồi à, em mừng quá anh ơi. Để em đi báo với bác sĩ nhe, em sẽ về ngay.*

Trước khi đi, tôi cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh, hình như tôi thấy anh mỉm cười, một nụ cười nhẹ nhẹ trên đôi môi khô khốc. Đưa tay gạt những giọt nước mắt còn vương trên má, tôi bước nhanh ra khỏi phòng. Những ngày dài ở bên giường bệnh với anh, tôi đã nghiệm ra một điều cho riêng tôi: Dù trong hoàn cảnh khắc nghiệt, khó khăn và tòi tệ cách nào, chỉ cần trong lòng mình có một tình yêu chân thật, thì những lo lắng, muộn phiền cũng không làm mình gục ngã được, không những vậy nó còn là điểm tựa, là động lực giúp mình có thêm nghị lực sống. Tình yêu có nghĩa là nghĩ về nhau, lo cho nhau, chăm sóc cho nhau và đó chính là mình đã cho nhau tất cả cuộc đời.

Sự suy nghĩ này đã giúp tôi vượt qua được những bi quan, có được sự mạnh mẽ để đứng vững trong thời gian anh bị thương và thời gian sau này khi anh bị đưa vào một nhà tù tàn bạo nhất thế kỷ - Trại tù cải tạo....

Mùa chinh chiến cũ đã qua, những gian nan, đắng cay, tủi nhục trong “nhà tù lớn Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam” cũng đã hết, nay chỉ còn là niềm hạnh phúc bên Phở, bên con cháu, cho dù, một thứ hạnh phúc chưa trọn vì còn lạc loài trên xứ người,..nhất là Phở của tôi vẫn còn nhiều ray rức không nguôi vì chưa làm trọn lời thề cùng sông núi, nhất là mỗi tháng tư lại về như những ngày này,... Tiếng cánh cửa mở và tiếng huýt sáo của Phở đã kéo tôi về thực tại. Tôi đứng lên nhìn Phở bước về phía mình với nụ cười trên môi. Hạnh phúc đang ở quanh tôi, trong ánh nắng vàng rực rỡ, trong tiếng chim ríu rít và trong nụ cười của Phở.

Tường Thúy

Tucson – AZ - 2016